

Ma olen veel väike!

Ma olen tundnud end patrioodina ühe korra oma elus, kuigi sel hetkel ma ei mõelnud, et olen nüüd patrioot, ma lihtsalt tundsin ühte ülevat tunnet, mida mõistsin seletada alles palju suurema tüdrukuna. Viisteist aastat tagasi toimus Haapsalus võidupüha paraad. Mina olin siis nelja aastane ent ometi mäletan seda sündmust väga selgelt.

See oli rongijaamas, ainult paar sammu meie kodust. Läksin sinna oma vanematega. Ema tee peal nagu ikka seletas ja seletas ja seletas palju kui tähtsale üritusele me nüüd lähme ja mis ja miks seal toimub kuigi ma veel ei mõistnud tema suuri ja keerulisi sõnu. Rongijaamaesine plats oli rahvast täis, nii et mu isa võttis mu kukile, et saaksin presidenti näha.

Selle nelja aastase tüdruku jaoks oli president kõige olulisem inimene terve maa peal. Ei olnud Ameerika presidente ega Põhja-Koera diktaatoreid, isegi hirmutavast Venemaast ei olnud mul veel aimu. Ei, minu jaoks oli Eesti kõige suurem riik maa peal ja meie president oli minu silmis põhimõtteliselt jumalaasemik. Niisiis ma tõesti tundsin end äärmiselt ülevalt nähes seda suure riigi suurt presidenti oma silmaga.

Praegu ma mõtlen, et kuhu see arusaam suurest Eestist küll kadus? Kuidas mu riik korraga nõnda kokku kuivas? Kas mu maailmapilt kasvas suuremaks või kasvasin ma ise, nii et see riik on mulle väikseks jäänud? Sest kõik, kes me saame suureks kipume korraga siit ju ära. Hawaiile ja Austraaliasse, Inglismaale ja Ameerikasse. Eesti on väike, mis tal mulle ikka pakkuda? Kaali kraater ja piusa koopad on juba vähemalt kolm korda läbi käidud. Tahaks kuskile grandioosemasse paika, kuskile kus on midagi! Kus on kultuur ja ajalugu ja nimekad ülikoolid ja võimalused!

Nagu me väiksed täiskasvanud tihti ütleme, me elame pommiaugus. Alati kuskil kuklas sosistab hääl, mis tahab mind lükata üle riigipiiri. Ometi, ei tahaks ma sinna jääda. Kunagi hiljem ihkaks ikka tagasi oma põllule Tammsaaret lugema. Eks muidugi Eestist saaks tõesti suurepärase vanadekodu, looduskatastroofe meil pole, maavarasid mida suurriigid ihkavad samuti mitte, immigrantide jaoks oleme me liiga iseseisvad ja terroristidel pole siin ateistlikult maal lihtsalt suurt midagi mille vastu võidelda. Suurepärase koht kus vanadust veeta või lapsi kasvatada.

Aga kas siis noorel inimesel tõesti ei ole mingit põhjust jääda, et minu esimene mõte on minna õppima välismaale nagu ei saaks ma siin piisavalt head võimalust ennast teostada

nagu see riik oleks minu jaoks liiga väike. Tasuks vaadata sissepoole. Kui mõõdame seda pindalalt ja rahvaarvult siis oleme tõesti väike riik, kuid kas see määrab meie suuruse. Omades nüüd suuremat maailmakaarti, ei märkagi ma enam väikest Eestit selle keskel. Avastasin, et ma ei väärtusta enam seda, mis mul juba olemas on.

Oleme miljoni riik, kellel on oma keel, milles tõlgitakse väärt kirjandust ja omandatakse kõrgharidust. Oleme tõeline haruldus selle suure maailma keskel ja ometi eelistame inglise keelt emakeelele. Me oleme e-riik, ainulaadne maailmas aga ikka tahaks elada seal, kus ei saa netis pangatehinguid sooritada. Ma võin end teostada Eestis ükskõik mis alal ja kuna me oleme rahvaarvult nii väikesed siis see võimalus, mida me otsime väljast poolt riigipiire, on tegelikult siin samas käeulatuse kaugusel. Ent sisimas ikka kisub Ameerikasse, kus võimalusi ei saja ustest ja akendest sisse, aga see on ju suurtest riikidest see kõige suurem.

Nelja aastane mina muidugi ei teadnud eneseteostusest ja välismaast ja riikidest suurt midagi. Ainuüksi riik oli liialt suur sõna, et seda hoomata. See oli midagi maailmasuurust nagu loodusjõud. See oli väärtus omaette, väärtus ainult selle pärast, et oli üldse olemas. See arusaam ei ole minu puhul tegelikult muutunud. Meie riik on endiselt mu silmis midagi maailma suurust ja sinna oleme jõudnud tänu sellele, et igale ühele antakse võimalus. Selles seisneb meie väärtus ja see on kasvatanud meid suureks. Nii et enne kui minna maailma vallutama tasuks omas kodus suureks kasvada.

Eva-Maria Brock 12H